

Андреевъ. Така, следъ като Гордей бѣ съгласенъ да даде на Савича дъщеря си, Любовь Гордеевна, за да не му се противоречи, той присторено се правѣше по-строгъ, отколкото е. Андреевиятъ Гордей си мислѣше и „убеждаваше“ зрителитѣ, че ето — налучкалъ е пѣтя, къмъ московското общество и то — като се е сродилъ съ Африкана Савичъ. Самочувството му растѣше, той „изневѣряваше“ всѣки мигъ на своята природа. И току си внуши, че околнитѣ му не го разбиратъ, че тѣ сж останали много назадъ отъ него. И Гордей заживѣ самотенъ въ семейството си. И все не бѣ спокоентъ, нѣщо го човъркаше въ самото му сжщество.

Наивността въ голѣмството на Гордея Б. Андреевъ предаваше много просто, затова се получаваще прекрасно впечатление при неговото опомване следъ свадата му съ хитрия Савичъ.

Гордата личностъ на Карпича, чужда на лицемѣрието, стоварваше съ облекчение едно голѣмо бreme отъ себе си и веднага израстваше въ очитѣ на зрителитѣ. Неговата присторена студенина къмъ семейството му рухваше, а природната му доброта и бащинското чувство съвсемъ естествено и простичко се възстановяваха. Той дори плачеше така мило за дъщеря си, Любовь Гордеевна, че накрая приличаше на истинско дете.